

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ДВЕ ГЛАВИ СА ПО-ДОБРЕ ОТ ЕДНА

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Както обикновено, вечерта при Калахан течеше доста весело, когато стана белята.

Не искам да ви внушавам, че всеки път, когато ние, редовните клиенти на Калахан (калаханците?), почнем да се веселим, зад ъгъла ни причаква по някоя драма. Причината, поради която нещата изглеждат така, е вероятно тази, че като изключим белята, в Кръчмата на Калахан общоприетото правило е веселието. Повечето от нас почти нямат какво друго да правят, освен да се чувстват щастливи в компанията на другите, а на нашата тайфа хич не ѝ липсва въображение, тъй че все ни е доста забавно заедно.

Беше сряда и следователно Вечерта на небивалиците (в противоположност на понеделник, филморската песенна вечер^[1], известна и като „Сипи още!“, или пък вторник, на който му викаме Лафторник). Някъде към осем и половина, когато повечето от момчетата вече бяха пристигнали и нивото на счупените стъкла в камината все още беше доста ниско, Калахан изтри едрите си месести длани в престилката си и прочисти гърло със звук, подобен на стенанията на болен булдозер.

— Добре, господа — прогърмя гласът му и разговорите за тази вечер спряха дотук. — Нужна ни е тема. Има ли предложения?

Никой не се обади. Нали разбирате, онзи, който разкаже най-голямата небивалица за вечерта, получава обратно парите от сметката си, а повечето народ обича да си трае, докато му се удаде възможност да се пробва в надпреварата и да измисли някой трепач. Не че първата разказана история никога не печели, но за да стане това, се налага да бъде доста запомняща се.

— Добре — каза Калахан, след като никой не се изяви като водач. — Хора, места или предмети?

— Миналата седмица играхме на предмети — изтъкна Еди Бързака иззад пианото.

Вярно си беше. Бях ги утрепал всичките с една измишльотина за дървото, дето раждало фъстъчки — мезе за бира, и растяло в задния ми двор, ама накрая, като съм го полял с вода... когато Док Уебстър ме довърши със сагата за буика си, модел 38-а, дето разбирал говорим английски, което щяло да си е много добре, ако един ден не се бил заял с някакво ченге грубиян на магистралата и то не било хукнало да го

преследва през шест оживени платна. Док твърдеше, че бил погребал буика в задния си двор, след като той издъхнал от гризения.

— Никъде не пише, че трябва да сме последователни — отвърна Калахан. — Можем да повторим предметите.

— Тцъ — отвърна Док Уебстър. — Давай хора!

— Добре, Док. Що за хора? Говориш така, като че имаш нещо наум.

— Ами... — провлачи Док и хората провериха дали чашите им са пълни. Онези, които имат нужда от нови попълнения, оставят на бара един долар и Калахан ги презарежда, като няма нужда да ги пита кой какво иска.

— ... тъкмо си мислех — продължи Док, а собствената му чаша, както винаги, беше пълна като по магия. — ... за братовчед ми Хобарт, прочутия човек с трийсет и пет сантиметровия нос...

— О! Тая вечер ще си приказваме за роднини — подметна някой.

— ... та майката на Хобарт умряла при раждането, естествено, а баща му скоро след това бил подложен на остро притеснение. Като дете Хобарт бил роден шоумен и сиропиталището си умираше от смях с него покрай невероятно точните му имитации на кълвач. А когато стигнал седемгодишна възраст, той избягал и оформил ядрото на пътуваща театрална компания, която играела „Пинокио“ във всички театри в страната и дори в някои театри в големия град. И това го поддържало сухичък и чистичък. По онова време „Сирано дьо Бержерак“ не бил популярен, тъй че той си хванал сам пътя и скоро след това се превърнал в нещо като стара резерва във водевилните кръгове, където способността му да определя парфюмите на дамите на последния ред и сръчната му свирня на носова флейта (свирел на цели пет наведнъж) неизменно привличали публика. И можел да си живее така още сума ти години, защото бил фанатик на тема хигиена, и макар че за половия му живот се носела черна мътва, той неизменно бил дискретен. Младите дами, които посещавал, кой знае по каква причина били също така сдържани, дори и с най-добрите си приятелки — за съпрузите им да не говорим...

Но не юрукът на рогоносеца (кажете го бързо три пъти подред с уста, пълна с ледени кубчета, и това питие е за вас) в края на краищата сложил край на кариерата на братовчедата Хобарт, макар че можело и така да стане. Носът бил издухан, ако мога така да се изразя, от него

собственоръчно. Една вечер той се прибрал рано, като си имал за компания само лека настинка на главата и цял метър дълга кърпа за нос, вързана на рамката на леглото (Хобарт смени много перачки, докато намери такава с издръжлив стомах).

Мятал се в съня си, търкалял се и кой знае как успял да пъхне върха на носа си в дясното си ухо. И като усетил някаква пречка, мощният „хобот“ кихнал и едва не му издухал мозъка.

Когато в главата му спряло да звънти, Хобарт в напълно будно състояние седнал и се замислил яко и хладно. Подобен инцидент можел да се повтори по всяко време — чудото било, че едно толкова вероятно явление се било случило чак сега — и следващия път въздушната тапа можело да сработи по-добре. Хобарт бил оцелял по чиста случайност. Той стигнал неохотно до това решение, но бил храбрец: довел го докрай. На другия ден носът му бил ампутиран до корен, той се отрекъл от всякаква носовост и инсталирал всмукателна клапа наред очилата си. След седмица си намерил работа при някакви производители на нелегален алкохол и все още е с двата крака в казана.

Док пое едра глътка „Питър Доусън“, огледа се очаквателно и запримига.

Последва тишина, не по-дебела от слонски задник.

— Ракиджия без нос? — изсумтя Разреденото, който държи в гаража си казан за ракия за неделите, когато при Калахан е затворено. — Ама работа! Че как е миришел?

— Ужасно — отвърна кротко Док.

Настана всеобщо охкане и пъшкане, но Калахан вдигна ръка.

— А каква е поуката, Док?

Док пак примига.

— Няма нос — няма проблем.

От небето заваляха фъстъчки и много малко от тях не уцелиха Док — повече от обилната му тапицерия го правеше отлична мишена. Калахан, пощурял чак до непоносимост, грабна една бутилка газирана вода и едвам го удържаха. Колкото до мен, бях се притеснил. На такова нещо е трудно да излезеш насреща. Реших в полза на още един „Бушмил“.

Доколкото си спомням, следващият беше Щайниц Ситния с една история за чичо му Морт Д. Артур, магьосникът, който един ден, както си вървял по улицата, и хоп — дрогерия. Но трима от нас изврещяха

коронния лаф, преди той да стигне до него, и Ситния метна с отворачение чашата си в камината, след като първо вдигна наздравица за вайсенхаймерите и я подпря с рамо. После Томи Янсен се представи много достойно с една творба в стил У. К. Фийлдс. При това по-добре спретната, отколкото обикновено ги докарва Фийлдс, за някакъв си братовчед, Алекс Амеш, който имал навика да виси на вилка на кухненската стена вкъщи и да разправя, че бил телефон.

— Мазохист, то се вижда — носово произнесе Томи. — Количеството унижение, което попиваше тоя човек, е просто невероятно. Разни хора се опитваха да си правят майтап с него, като тургаха десетаче в лявото му ухо, вдигаха дясната му ръка — той си я завираще в лявото ухо, въртяха носа му в кръг и слушаха дланта му. Но тъй като нищо не се чуваше, те неизменно почваха да го бъхтят по главата и раменете, докато десетачето не изскочи от устата му, изваждаха ръката му от раменната става и напускаха сградата, обзети от яростен гняв и псувайки гръмовно. Това си го биваше, но в поуката на Томи: „Хамелеонът се справя добре с имитацията на видове, с които човекът не е във война“ нямаше остроумие, и като че казаното от Док (и казанът на Док) все още държаха първенството. Опитът на Ноа Гонсалес, история с една-единствена шега за някакъв твърде агресивен чичо, който си имал обичай да надува телевизора до такава дупка, че един ден телевизорът надул него, очевидно беше неудачен. Кой знае по каква малоумна причина всеки разказвач приемаше, че е изгърмял и ще си плаща сметката, поради което и неизменно мятеше чашата си в камината, а това ви струва петдесет цента ресто. А когато на свой ред бях готов да се изявя, Калахан вече тънеше в еднодоларови банкноти и за стотен път реших, че хич не е прост, макар и да му се налага всяка сутрин да мете камината.

— Добре — рекох аз най-накрая. — Време е да ви разкажа, добри ми хора, за дядо ми Стоунбендър. — Реших, че провинциалният ми провлачен изговор ще уйдисва най-добре на историята.

— Това си го гепил от Хайнлайн! — провикна се Ноа, единственият маниак на научна фантастика тук освен мен. — Един от героите в „Загубеното наследство“ е някой си дядо Стоунбендър, който всичко вършел по-добре от другите. Не е честно да крадеш истории.

— Хайнлайн сигурно е чувал за истинския дядо Стоунбендър от баба ми — заявих аз с достойнство. — И при това той го е ретуширал

за циничната публика. Аз ви говоря за *истинския* Стоунбендър, за човека, който построил пирамидите, освободил робите, изобретил профилактиката, изцерил вопиещите... този Стоунбендър.

— К'во? Пиещи? — попита неблагоприятно Калахан.

— О, благодаря ти, Майк, една бира ще пия.

Наоколо се разнесоха викове, а Калахан ми направи свирепа физиономия и ми наточи един „Будвайзер“.

— Не че легендарният успех на дядо Стоунбендър бил за учудване — продължих аз гладко, — тъй като той се бил родил триглав. Майка му, докато била бременна, се уплашила от една заложна къща. Докторът толкова се шашнал, че запсувал като хамалин, а хлапето вдигнало такава патърдия, като ревнало наведнъж на три гласа, че го изписали предсрочно и ги пратили вкъщи с майка му, където той ѝ причинил някои непредвидени и безпрецедентни трудности с кърменето.

За късмет съзрял скоростно и рано-рано си намерил работа като „преди“, „по време на“ и „след“ в реклами за тоник за коса. И тъй или иначе се задържал в тоника за коса. Но не изминало много време, и комбинираният му коефициент на интелигентност му донесъл заслужената слава в няколко независими една от друга области, а уикенда си прекарвал, като за отпускане пеел триа в местната кръчма. Сексуалният му живот бил нещо невероятно — пренаталната му травма го била оставила освен това и с три... но на това не му е мястото тука, нито пък изобщо трябва да приказвам за него. Искам само да изтъкна, че не е бил загубеняк като брат'чеда на Док Хобарт, дето изпаднал дотам, че да си изкарва хляба, като го зяпат по панаирите. Дядо Стоунбендър си изкарвал хляба изцяло с акъл — налагало му се, за вратовръзките си трябвали пари.

Но същата онази странна съдба, която го снабдила с три пъти повече мозък и печалбарска мощ от обикновения човек, заложила в него и семето на унищожението. И той паднал жертва на комитетския синдром.

Един ден той дискутирал със себе си върху „Свобода за Силвър“. По онова време това било парлива тема и... тъжно е да го признаем, но загубил от себе си. И така се ядосал, че си изтресъл един право по устата и си строшил няколко зъба и една става на пръст. Тъй като бил джентълмен, нямал друг избор: обявил си дуел сам. На другата сутрин

в качеството си на секундант и на двете страни, та случаят да не излиза извън рамките на семейството, той се застрелял от упор в дясното око и умрял. Навремето всички вестници бяха пълни с това. Естествено, ако четете единствения ежедневник, дето се намира наоколо, вие знаете, че вестниците и днес са си пълни със същото, но както и да е, така си отишъл от този свят дядо ми Стоунбендър. Минало беше.

Челюстта на Док Уебстър бе увиснала втрещено, но Калахан отново призова да се чуе поуката, преди да настане всеобщата патърдия.

— Което иде да покаже — обясних аз, — че три глави са по-добре, но тежко му, който ги няма. — Затворих очи и зачаках всеунищожението, самодоволно уверен, че за тази вечер няма да ми се налага да разчитам на евтини шегички, за да изкрънкам още някоя безплатна бира.

Но тишината бе нарушена не от стонове, а от един-единствен стон, и болката в този стон изобщо не беше притворна. Идеше от отворената врата в дъното на помещението. А щом всички като един извърнахме глави, съзряхме там русоляв младеж, толкова размъкнат, че чак да се шокираш. Беше се облегал на касата и ридаше. Докато го наблюдавахме като истукани, той се плъзна по рамката и се просна с трясък вътре в цял ръст по очи.

Някак си интуитивно усетих — в края на краищата тазвечерният победител не съм аз.

Въпреки колосалните си размери Док Уебстър стигна новодошлия пръв. Той го преобърна и почна да упражнява докторлък върху му, преди да сме и помръднали още, а когато се скупчихме в твърде тесен кръг около него, замахна смъртоносно с голямата си черна чанта. В Кръчмата на Калахан никой не пренебрегваше болката, но, предполагам, понякога желанието на хората да помогнат идеше възмножко.

Хлапето не беше много по-възрастно от Томи Янсен — имаше към двайсет и пет години, но за да забележите това, трябваше да погледнете отвъд призрачните му бръчки. На пръв поглед можеше да му дадеш трийсет и отгоре, а и изразът на лицето му преди да припадне би изглеждал, по-уместно върху лицето на някой

осемдесетгодишен, уморен от живота. Очите му бяха близко разположени от двете страни на гърбав нос, а бузите му бяха достатъчно широки, че устата му да изглежда една идея по-малка, отколкото трябва. Устните му бяха пълни — от онези пълни устни, които не са особено чувствени, а по тялото му имаше съвсем мъничко месо в повече от необходимото. Дрехите си като че бе измъкнал в тъмното в адско бързанае, ципът му беше отворен, ризата — загащена само наполовина и закопчана съвсем накриво. Нещо повече. Облечен беше като за юни, а навън бе особено дъждовен март. Но явно беше подгизнал до кости, а косата му, която той очевидно носеше загладена назад, висеше немощно на кичури по лицето му.

Изглеждаше така, сякаш тъкмо навреме бе попаднал в Кръчмата на Калахан.

Скулите и слепоочията му на цвят бяха синкави с пурпурни петна, а ставите на пръстите му — подути. Док Уебстър прерови косата му и намери под нея още контузии.

— Като че някой е теглил ужасен бой на горкото копеле — отбеляза Док.

Очите на хлапето се отвориха.

— Аз си бях... — отрони той немощно и преглътна нещо гадно.

Някой подаде на Док чаша ръжено уиски и той наля глътка в устата на хлапето. Като че помогна. Сивкавото му лице отново доби цвят и то се опита да стане. Док му каза да си лежи и да кротува, но хлапето го бутна и се завлече чак до най-близката маса, където рухна в един стол и се огледа замаяно. Като че изобщо не ни забеляза, но каквото и да очакваше да види, то му беше изкарало акъла.

Не го видя — поотпусна се. Калахан вече трупаше отпреде му сандвичи с говеждо, а на масата случайно се намираше и нечия бира. Момчето хвърли на всички ни благодарен поглед — този път ни видя — и се нахвърли на храната като женкар на порносписание. Набързо опатка три сандвича, като ги разреждаше с едри гълтоци бира.

Щом приключи, той погледна Калахан право в очите.

— Нямам пари да ти платя — рече му той.

— Не съм си и помислил, че имаш — съгласи се Калахан. — Давай, яж. Тия сандвичи бяха почнали да съхнат — тия нехранимайковци тука, да ти кажа, като че изобщо не ядат. Някой друг път ще платиш — рече той и струпа пред него още ядене.

— Благодаря. Вече съм добре, според мен. За малко.

Док искаше да си изясни нещо веднага.

— Сам ли си нанесъл на собствената си глава тия синки бе, младежо?

— Казвам се Джим Макдоналд, докторе. Да, повечето от тях си ги нанесох аз.

— На бас, че ти е било много гот, като си спрял — обади се Разреденото и моментално съжали. И аз не бих искал целокупната маса на Док Уебстър да налегне палеца на крака ми.

— Ако беше така, по-често щях да спирам — отвърна Макдоналд с призрачна усмивка и смръщи лице от внезапната болка, пронизала слепоочията му — Напоследък това ми е най-големият кеф.

— Искаш ли да поговорим? — деликатно предложи Калахан.

— Разбира се, защо не? И без това никога не бихте ми повярвали. Никой не би ми повярвал. — Усмивката на Макдоналд бе изчезнала.

Калахан се надигна с израз на наранено достойнство.

— Синко, тази вечер в кръчмата ми е Вечерта на небивалиците и съм готов да повярвам на всичко, стига да ми го разкажеш със сериозна физиономия. По дяволите, че аз понякога вярвам и на ей онзи там Док, а той кога ли е имал сериозна физиономия. Хайде де, изплюй камъчето. Може пък в края на краищата и изобщо да не се налага да ми плащаш сандвичите и бирата. — Едрият ирландец припали наново вечната си „Ел Ропо“ и подаде на хлапето нова биричка, та да си разкваси устата.

Огледах се. Момчетата бяха почнали да заемат наново любимите си слушателски пози също толкова естествено и грациозно, както Паладин навремето заемаше престрелкаджийската си приклепнала стойка. По дяволите бюджетът, реших аз и плеснах поредната еднодоларова банкнота на бара, срещу която получих чаша ирландска „вода на живота“ от бутилка с етикет „Божа росица за всеки“^[2].

— Всичко започна от брат ми Пол — започна Макдоналд и аз изстенах вътрешно. Тъпият виц за роднини в най-чистия му вид, да го вземат дяволите. — Беше десет години по-голям от мен и всъщност ми беше брат само наполовина. Татко се развел и се оженил повторно,

когато Пол бил само на три години, и затова известно време аз хранех някакви надежди.

Нали разбирате, Пол беше мутант.

Не в някакъв груб физически смисъл, тялото му не беше деформирано по никакъв забележим начин. Но беше мигновено ехо.

Може да сте чували за такива хора, да сте ги виждали по телевизията или да сте чели за тях на места като форт Чарлс. От дванайсетгодишната си възраст Пол можеше да казва дума по дума всичко, което кажете — в мига, в който го казвате. Гласът и интонацията бяха различни, но никога не се уплиташе, дори и когато не разбираше думите, които повтаряше папагалски. И то без никакво забележимо забавяне — той просто казваше онова, което и ти, по същото време, когато и ти. Понякога той всъщност дори като че те изпреварваше една идея и *това* вече си беше наистина странно.

Някъде когато бях към петгодишен, се домъкнаха двама типа от Дюк с един камион оборудване и прекараха Пол през серия от тестове. Отначало бяха много развълнувани, но в течение на тестовете вълнението им поспадна и най-накрая казаха на баща ми, че Пол бил като всички други мигновени еховци, които били изучавали — просто човек, научил се да задейства устата си успоредно с ушите. Според най-новите им разкрития той всъщност не можел да изпреварва, както изглеждало понякога, и макар и действителното забавяне да било малко, те твърдяха, че могат да го измерят. И се чувстваха нещастни. Бяха се надявали да докажат, че Пол е телепат.

Според мен Пол просто го бе раздавал потаен.

Той открай време си беше вгълбено дете, а по онова време беше станал по-мрачен отвсякога. Рядко излизаше от къщи, а когато излезеше, много беше вероятно да се върне облян в сълзи и да разправя, че било заради мигрената. Баща ми викна доктор да му предпише нещо по-силно за тая мигрена, ама това като че твърде бързо спря да помага. Пол, който завърши гимназия на петнайсет години с отлични бележки, не проявяваше никакъв интерес ни към следване, ни към работа, ни към момичета. Той като че бе типичен саможивец с лек примес на хипохондрия.

Горе-долу по това време започнаха проблемите между баща ми и майка ми (мащехата на Пол; нали ме разбирате). Според нея Пол трябвало да се издържа сам независимо от главоболието и бе

започнала да настоява той да почне да се изявява по панаири и по нощни клубове с номера си. Пред татко тия приказки изобщо не вървяха. Той беше спечелил бая пари с пот на чело като собственик на верига магазини за стари коли, но нямаше нищо против да угажда на своя нестабилен психически син, вместо да го праща по сцените да го зяпат селяндурите. Майка ми беше... боя се, не особено хубав човек, и подозирам, че смяташе доведения си син за неразработена златна мина, а до навършване на пълнолетието му оставаха някакви си години. Според мен на нея ѝ се искаше Пол да натрупа пачки, докато и тя можеше да намаже нещо — тя винаги малко нещо си е страдала от комплекса на задкулиската майка. Как успях да остана неутрален, сам не зная. Но пък мене и без това никой не ме е питал за мнението ми.

Когато Пол беше на двайсет години, а аз на девет и половина; за първи път получих страшен уплах.

Стана съвсем случайно, защото по онова време Пол бе развил тревожна склонност да избягва хората. Излизаше от къщи само по мръкнало и никога не се отдалечаваше много. Единственото място, към което проявяваше привързаност, беше една изоставена чакълена кариера на няколко километра от къщи — място, толкова злокобно нощем, че дори и погнатите от хормона местни тийнейджъри го избягваха. Бях ходил там с него два-три пъти — Пол като че приемаше моята компания по-често от всяка друга, особено докато бях по-малък. На мен самия мястото не ми беше кой знае колко любимо. Струваше ми се, че това е най-самотното място, което бих могъл да си представя, но според мен едно детенце би последвало батко си навсякъде, където той го викне.

И според мен точно там той се бе запознал с момичето.

Онази вечер мама и татко бяха отишли на родителска среща или нещо от сорта. Аз гледах телевизия, а пък ако искате да знаете истината, нагъвах откраднати желирани бонбонки от тайните запаси на майчето. И когато Пол нахлу с трясък през входната врата, подскочих метър във въздуха още преди да съм го видял. Щом слязох на долния етаж, първата ми налудничав мисъл бе, че мигрената най-накрая е разцепила главата на горкия Поли. Изглеждаше... ами... според мен тази вечер доста добре ви го изимитирах, като нахлух тука. Скалпът му бе отборен отстрани на главата, от челото му капеше кръв на вади, които се стичаха като луди по лицето му, пръстите му бяха охлузени и

разкъравени, а в очите му имаше такава агония, че макар и да бях само деветгодишен, те ме ужасиха повече от всичко друго.

Дърдореше несвързано и размахваше диво ръце, като че се мъчеше да отпъди някакъв връхлитащ отгоре му демон, и ридаше така, сякаш сърцето му щеше да се пръсне. Никога не бях виждал някой на неговите години да плаче така, разбирате ли ме? Втурнах се към него и го накарах да седне. И без изобщо да се замислям, отидох до барчето и му забърках мартини, точно както мама ме беше научила да ѝ го забърквам на нея. В гърлото му влезе съвсем мъничко, но то го поуспокои — останалото поне поизми кръвта от брадичката му.

Разбира се, когато той се поуспокои, аз го попитах какво се е случило.

— Тя беше толкова хубава, Джими — проплака той, — толкова хубава, че си помислих, че може. Искам да кажа, знаех, че ще е лошо, но си помислих, че ще мога да го понеса. *Толкова хубава беше, да му се не види!* — изпищя той. Трепереше като лист. Най-накрая успях да измъкна на пресекулки от него цялата история.

В края на краищата, брат ми наистина се беше оказал телепат.

Във всеки случай, латентен телепат. От пет до петнайсетгодишна възраст единствената му проява на телепатия била онова мигновено ехо. При това несъзнателна. Изказваните мисли сигурно се намират най-близо до повърхността. По онова време той никога не бил приемал мисли освен онези, които непосредствено на мига били изказвани, никога не бил усещал чувства и никога не бил упражнявал съзнателен, волеви контрол над необуздания си талант.

Но някъде като преполовил пубертета, картинката започнала да се променя. Все още не можел да овладее силата си, но тя започнала да *расте*. Без предупреждение той изведнъж се оказвал вътре в нечия глава, все по-често и за все по-продължително време. Първият път, когато се подключил, било за частица от секундата, колкото да му изкара ума, и после не му се случвало в продължение на два месеца. В момента, довери ми той, телепатията му идвала горе-долу всяка седмица по пет — десет минути на сеанс.

Трябва да разберете, че това изобщо не приличало на традиционните истории за телепатия и научнофантастични разкази. Не ставаше въпрос за способността да изпращаш послания без думи — Пол никога не бе успял да изпрати каквото и да било. Нито пък

ставаше въпрос за способността да получаваш такива послания. По-скоро беше процес на влизане под черепа на някой друг, на възприемане на целокупното му съдържание и на преживяването му като „гешалт“. Чудя се, можете ли да си представите като как е? Може би, ако изобщо някога сте се замисляли върху телепатията, сте се сещали колко ли ще е ужасно някой да проникне отвъд най-силната ви защита, да вникне във всичките ви тайни и копнежи, и срамни спомени, и потиснати щения, и истински чувства. Е, може и да сте се сещали — но някога замисляли ли сте се колко ужасно би било да се окажете в *нечия чужда* глава с всичкото това знание, към което нито сте се стремили, нито сте го искали? Щом хората си остават заключени вътре в черепите си, значи така и трябва да бъде — защото, както интуитивно разбират повечето хора, онези неща, които растат и гният в един запечатан череп, не винаги са за пред хора.

На всичкото отгоре съществува и самият шок от директен сблъсък с оголеното его, също толкова силно, колкото и вашето собствено, и онази вечер Пол ми каза, че това, че другото его не знае за вас, никак не помага. Повечето хора така и никога не преодоляват убеждението си, че тъкмо те са център на Вселената, дори и да знаят, че това не е така — и е много разстройващо да си забиеш носа в него. И така, хълцайки, Пол ми разказа как започнал да избягва хората доколкото е възможно, докато странният му, ужасяващ талант растял и крепнел вътре в него. Поради това, че постоянно било изложено на показ, съзнанието на членовете на семейството постепенно станало поносимо за него. Телепатията му като че била рязко ограничавана от разстоянието с ефективен радиус от около триста и петдесет метра. Като държал непознатите извън тази граница, Пол можел да постигне някакъв покой — проблясъците на телепатия му разкривали за миг само мама, татко и мен. Той съжеляваше татко с плам, неизвестен досега за това чувство; майка ми мразеше до непонятност; а аз често му действах успокоително, докато не пораснах достатъчно, че да си имам свои собствени мрачни тайни. Тогава той ми каза някои неща за мен, които... които... но това няма връзка с темата.

Работата е там, че въпросната вечер, докато общувал задушевно със себе си в сгряната от луната кариера, той срещнал едно момиче, горе-долу на неговите години, може би малко по-голямо. Едно от най-впечатляващите странности на затъntenите кътчета е това, че макар и

почти никога да не попадаш там на хора, натъкнеш ли се на някой, кой знае защо все се оказва много подходящ за твой приятел. Във всеки случай на Пол тя се сторила най-хубавото и нежно момиче, което бил виждал през живота си — изобщо не приличала на никое от момичетата, които някога бил срещал. Говорела тихичко и само когато имала какво да каже. И той почувствал в нея нещо *различно* — не можеше да ми обясни с думи какво.

Каквато и да е била причината, този път той свалил гарда. Вместо да избяга или да я прогони със своята грубост, както се бил научил да постъпва с непознати, той останал да си поприказва с нея. Не изминало много време и обичайният му ужасен страх, че талантът му внезапно ще се прояви, взел да изчезва. Започнало да му се струва, че и да се прояви, всичко ще бъде наред — и най-накрая почти бил сигурен, че талантът му ще се прояви.

И той се проявил.

Сигурен съм, че тя е била прекрасно момиче, но и най-прекрасните хора сред нас таят мрачни тайни — понякога дори и от самите себе си. Не знам какво точно бе потресло Пол онази вечер, но съм убеден, че не е било нищо такова, което някой епископ да би се чувствал длъжен да изповяда на смъртното си легло. Може да не е било нищо по-позорно от болката, натрупала се в нея през живота ѝ, защото собствената мъка често е поносима за нас, тъй като ни е позната, но би могла да потресе онзи, който не я познава.

Във всеки случай, ударът по Пол бил още по-силен от обичайните удари, защото бил дръзнал да се надява. Вижте сега — ако ушите ви са претоварени, можете да ги запушите с пръсти; ако нещо обижда носа ви, можете да го стиснете; ако нещо ви заслепява, можете да затулите очи с ръка. Но когато нещо директно удря в самия ви мозък, можете само да смажете мозъка си с някой камък в надежда да разкарате и другото съзнание наред със своето собствено. Понякога, ако имате късмет, номерът става.

Но онази нощ с Пол не беше станал.

Сега трябва да разберете и че аз бях мъничък. Почти не разбирах онова, което ми говореше Пол, а ако и да разбирах какво е станало, със сигурност не проумявах защо ударът за него бе толкова тежък, колкото явно беше. Способността да четеш хорските мисли не беше недостатък за деветгодишния ми ум; без съмнение не знаех кой знае колко за

човешката природа. Но страшно силно се мъчех да съчувствам на големия си брат.

Това е единственото ми обяснение за онова, което се случи. Защото когато Пол стигна до ужасната кулминация на разказа си, за частица от секундата един капак се отвори и също като фотографска плака в детинския ми мозък се отпечата пълното съдържание на мозъка на брат ми.

Продължи само въпросната частица от секундата и се изгуби също толкова бързо, колкото и избухнала електрическа крушка на един метър разстояние; ударът отмина бързо, но ослепителното ехо на образа пронизваше мозъка ми много секунди по-късно. Изпищях. Няколко пъти. Положението мигом се обърна и вече Поли ме прегръщаше и се мъчеше да удържи ръцете ми. Той веднага разбра какво бе станало. Мрачната линия на челюстта му подсказваше, че от години го бе очаквал.

— Свърши се! — изхъхри той. — Джими, чуй ме, свърши се! Няма да ми се случва вече месеци, а може би години.

Не че го каза точно така, но чистата радост и облекчение и това колко отдалеч идваше гласът му се врязаха в детинския ми ужас и ме върнаха обратно от ръба на истерията. Ами че Поли се намираше на *километри* от мен — или само на педя! И между нас имаше утешителни стени от кости, хрущяли и кожа. И благословен празен въздух! Успокоих се, а Поли ме притисна здраво и с яростен шепот ми обясни какво представлявам, какво се е случило с нас и какво да очаквам оттук нататък. Каза, че бил се надявал да бъда пощаден, защото гените, които съм наследил от майка си, били различни от неговите. Говори ми за генетиката, доколкото можеше това да достигне до деветгодишно момче, и ми обясни какво е това мутант. Каза ми колко по-лесно ще стане в течение на времето да понасям проблясъците на телепатия, както и колко по-трудно ще стане. Разясни ми колко често трябва да очаквам атаките (той ги наричаше „проблясъци“) и ме посъветва как да избягвам „проблясъците“, като страня от разумни същества. Предполагам, бихте казали, че това е бил краят на моето детство. Знам само, че четири години по-късно, когато баща ми, запъвайки се, тръгна да ми обяснява за живота, обясненията му за мен бяха страхотна антикулминация.

Предполагам, че следващата повратна точка в историята е онази нощ, когато двамата с баща ми намерихме Пол проснат върху майка ми във всекидневната — все още стиснал в ръка лампата, размазала черепа ѝ, но в момента хич не ми се говори за това. Същата нощ изнесоха Пол като чувал със захар и го замъкнаха в болницата „Кингс Парк“ в състояние на пълна кататония. Оттогава е така. И доколкото знам, не е получавал проблясъци. Нито пък каквото и да било друго.

Това стана преди четиринайсет години.

Докато младежът разказваше, Калахан постоянно пълнеше наново чашата му, но последната Макдоналд разля по масата. Глътна остатъка на един дъх и млъкна.

— Схванах — обади се след малко Еди Бързака. — Страх мъ, че същото шъ съ случи и с тебе.

— Исусе! — възкликна Док Уебстър на втори глас с мен. — Ами че то всеки момент трябва да стане.

Направих някои бързи изчисления наум и пребледнях.

— Не, Еди — казах високо. — Джим вече е прехвърлил срока. Освен ако... — оставих гласа си да заглъхне.

Макдоналд се усмихна с ужасна усмивка и поклати едва-едва глава.

— Не, приятел, още не съм убил никого... Макар че за утре не се наемам да правя предсказания. Не, в крайна сметка не се развих по модела на Пол. Искам да кажа, не точно така. Например мигновено ехо никога не съм бил. Следващият проблясък чаках цяло юношество, а когато завърших гимназия и още не беше дошъл, дръзнах да започна да се надявам, че с мен ще бъде по-различно. Във втори курс в колежа бях натикал страха в най-затънтения ъгъл на ума си и се бях самонавил, че единственото ми мимолетно такова преживяване си е било изключение — може би един път Пол, вместо да приема, беше предал.

В трети курс ме удари пак точно посред един купон. Бях парализиран. Бях убеден, че главата ми ще се пръсне — толкова беше претъпкана. На купона бяха *двайсет и един човека*. За една ужасна секунда бях сигурен, че главата ми ще се пръсне от тълпата вътре в нея. Тази вечер научих повече за човешката природа, отколкото за

двайсет години дотогава, и насмалко, ама насмалко не умрях. Всъщност припаднах, но не и преди да си навлека незаслужената репутация на дрога и да загубя приятелката си.

Оттам нататък проблясъците идваха пак и пак. Следващият дойде шест месеца по-късно, после — след четири и половина месеца, после — след пет, после — след три, а след това им загубих следите. В момента бих казал, че ми идват през ден, или пък всеки ден. Но не съм съвсем убеден. Не мога да ви разкажа кой знае какво за интервалите между тях. — Той отпусна глава.

— Защо предполагаш, че си се развил по по-различен модел от брат си, Джим? — попита Док Уебстър.

— Не съм сигурен защо — отвърна Макдоналд, без да вдига поглед. — Може би заради по-различната наследственост, може би поради слепия случай.

— Може би — вметнах — е било заради това, че си получил първия пристъп на много по-млада възраст от Пол. Вероятно травмата те е поразила, когато си бил още толкова млад, че още не си бил наложил ограничения на ума си и подсъзнанието ти е изградило някаква защита, продължила колкото и травмата.

— Може би — хвърли ми безнадежден поглед Макдоналд. — Но ако е така, вече е забравило как се прави. А съзнанието ми не го владее тоя номер. — Той се изкикоти. — Дори и номера на Пол с камъка не можах да усъвършенствам. — Кикотът се разтвори в истеричен смях, масата се разтанцува, а чашата му се пръсна на пода.

Огромното ръчище на Калахан го зашлеви по бузата и го разтърси на стола. Смяхът му рязко секна и за секунда раменете му се прегърбиха. После той изпъна рамене докрай и протегна трезво ръка. Калахан я стисна със сериозен вид и измъкна кой знае откъде халба бира. Макдоналд пое благодарна глътка.

— Предполагам, че е редно да кажа: „Благодаря, имах нужда, господин... ъъ...“

Калахан се представи.

— ... господин Калахан, но, правичката да си кажа, май трябваше самичък да си го ударя.“ — Огледа всички останали, лицето му сякаш се разпадна на парчета и той скри лице в длани. — О, Божичко!

— Чуй ме, Джим — припряно заговори Томи Янсен, — какво, по дяволите, си правил след онзи купон? Искам да кажа, тъй де, не си можел да останеш в онова училище, нали така? Там е имало толкова народ, че си щял съвсем да изперкаш. Какво направи ти? Прибрал си се вкъщи и си станал саможивец като Пол, така ли?

Макдоналд заговори апатично.

— Пробвах, братко, пробвах. Прибрах се вкъщи и разказах всичко на баща си — защо е умряла втората му жена, какво е представлявал Пол и какво представлявам аз. И тази вечер той стана да пие вода и се строполи мъртъв в банята.

Слава Богу, от това не получих проблясък.

После се разкарах бързо — получих проблясък от собственика на погребалния дом и той едва не ме превърна в убиец. Така че аз офейках и се хванах на единствената работа, за която ставах.

— На фар ли се хвана? — предположи Чък Самс.

— Не. Нямаше свободни места за пазачи на фарове — почти никога няма. Но на лесничейската служба винаги й трябват хора, които да следят за горски пожари и нямат нищо против усамотението. Далече от когото и да било, в добре оборудвана кабина и без да има какво да правиш, освен да гледаш как се стеле гората под тебе. Дори извадих късмет — на обекта, на който бях, се падаха средно трийсет и пет дъждовни дни всяко лято, така че си поспивах до късничко. В горещите дни в Орегон се налага да издържаш на вахта двайсет и четири часа дневно.

Боже мили, ама че покой! (Вече говореше гладко.) Май веднъж получих проблясък от някаква мечка, но сигурно е била съвсем на границата на обхвата ми. После един ден проблясък се яви от сойка, която се носеше на около три метра над главата ми. И това беше... просто прекрасно! — Той потръпна. — Почти си струваше заради него да преживея всичко останало.

— И какво те води насам? — поиска да узнае Калахан.

— Че какво друго? Очакваното — горски пожар в моята зона. Обадох се веднага, а после се приближих твърде много до един пожарникар, затиснат от дънер — печеше се на бавен огън. Шефът ми реши, че съм епилептик и ме уволни по най-нежния начин. Изобщо не съм спорил с него. Имах малко спестени пари и се върнах на изток.

— Защо? — попита Калахан.

— Да видя Пол.

— И видя ли го?

— Не, по дяволите, дори не можах да припаря дотам. Влетях в „Маккартъра“, натъпкан с приспивателно, за да съм заспал, докато летим над Ню Йорк Сити, и като се приземих, с последния остатък от парите си наех кола. Имах намерение да карам насам и да се надявам на най-доброто, но някъде по средата на Айслип получих проблясък от някакъв тип в съседното платно. Той беше... беше пласъор на наркотици. Хероин и кокаин.

Лицето на Томи Янсен стана на камък и той стисна халбата си, сякаш беше сопа.

— Страхотен, ама страхотен късмет извадих — продължи Макдоналд. — Всяка катастрофа, след която можеш да станеш и да си тръгнеш, е добра катастрофа, и аз тъкмо така и направих — просто оставих таратайката женена за едно дърво, изкачих насипа и тръгнах пеша. Вървах цели часове. И не чак толкова след дълго надзирателят на този град ме задмина с голямата си лимузина и получих проблясък от него. Следващото нещо, което помня, е, че се намерих тука и съм се раздърдорил като смахнат. Абе, пичове, вие как така вярвате на всичкото, дето ви го разказах?

Спогледахме се и свихме рамене.

— Тва тук е Кръчмата на Калахан — опита се да обясни Еди Бързака и кой знае как Макдоналд като че го разбра.

— Все едно — продължи той, — това е цялата история. „Кингс Парк“ е далеч и честно да си кажа, господа, според мен по-далеч не мога да отида. Имате ли предложения?

Последва дълго мълчание.

Еди Бързака отвори уста, после я затвори, след това пак я отвори и си я остави така. Ситния се почеса, дето го сърбеше. Док Уебстър замислено си сръбваше. Аз си напъвах мозъка.

— Има едно — обади се Калахан.

Макдоналд се сепна и се обърна към него. Изгледа Калахан от горе до долу, ама от горе до долу — от оредялата му рижа коса до огромните трандафори, и леко се поизправи на стола.

— Много искам да го чуя, господин Калахан — рече той почтително.

— Свържи се с Пол оттук — изгърси Калахан.

Макдоналд разтърси бясно глава.

— Не мога. Казах ви, това нещо не може да се контролира, да му се не види.

— Малко множество наблегна на „не“-то, синко — ухили се Калахан. — Може би не го можеш, но подозираш, че го можеш.

Макдоналд отново разтърси глава.

— Не. Не искам да получавам проблясък от него. Не разбирате ли? Той е в кататония. Растение. Искам просто да го видя, да се опитам да поговоря с него.

— Защо с думи? — попитах аз.

— Думите са по-малко опасни, да му се не види — тросна се той. — Ако не успееш с думи, можеш да си кажеш: „Уф, че тъжно“, и да се захванеш с нещо друго.

— С какво друго? — намеси се Док. — Какво смяташе да правиш, след като видиш Пол?

— Не... не знам.

— Ами... хубаво.

— Вижте, до какво в последна сметка би могло да доведе това! — тросна се Макдоналд.

— Може би до много неща — рече тихо Калахан. — Ето как смятам аз: Пол е намерил начин да блокира проблясъците — да се защитава. Но го е намерил на края на въжето, затова просто го е захвърлил и му е метнал отгоре железобетон, и оттогава се скатава вътре в бункера. — Калахан извади пурата от устата си и потърка гранитната си челюст. — А сега ти си в такава форма, че да те ожали човек, ама, синко, тъй като те гледам, още не си на края на въжето. Пол постоянно е бил в състояние на телепатия, когато е убил мащехата си, нали?

— Да, според мен, да — призна Макдоналд. Мислеше усилено.

— Е, ето ти на. Щом можеш да се свържеш с него, да му напомниш като как е да си забит в безпросветната реалност, може би ще успееш да го навиеш да излезе иззад онзи щит и да използва проблясъците само когато има нужда от тях. В замяна би могъл да те научи как сам да си изградиш щит. Какво ще кажеш, а, синко?

Макдоналд смръщи лице.

— Не мога да получа проблясък по своя воля. Разстоянието е твърде голямо. Максималните ни полета на чувствителност не се

засичат с няколко километра. Не би трябвало поне ден да получавам проблясъци, а Пол... вече не ги получава.

— Добре де — съгласи се Калахан. — Това са причините, поради които вероятно работата може и да не стане. Но пък що не опиташ?

— *Защото ме е страх, мамка му!*

Док Уебстър се обади тихичко:

— Няма защо да се боиш, синко. Ще те удържим да не си навредиш.

Макдоналд ни огледа внимателно, понечи да каже нещо и млъкна. Страшно беше да го гледа човек в очите.

— Не това ме плаши — призна той най-после с глас на убита надежда. — Онова, което ме плаши, е, че мога да установя контакт с брат си и да *не* мога да се убия после.

Калахан се изтъркала иззад бара. След това извади пистолета от кобура си и го сложи на бара.

— Синко — рече той твърдо, — аз насилие в кръчмата си не ща. А самоубийството обикновено го смятам за решение на страхливеца. Но ако имаш нужда да умреш, ще се погрижа да го направиш.

Някое и друго чене увисна, но никой не възрази. Освен Макдоналд:

— Ами полицията?

— Това си е мой проблем, взломаджийче!

Очите на Макдоналд сякаш се взираха в някакво далечно място, което, надявам се на Господ, аз самият никога няма да видя. Предполагам, че си разглеждаше вътрешностите. Напрежението увисна във въздуха като електрическо затишие преди циклон, а никой дори и не гъкна.

След дълъг, безвременен миг той лекичко кимна.

— Добре. Ще се опитам, господин Калахан.

Поотпуснахме се на столовете и веднага се напрегнахме пак. Калахан извади пурата от устата си и хвана пистолета, като забележимо махна на Чък и Ноа да се дръпнат от огневата линия.

Макдоналд изопна гръб и затули очи с ръце. Отвори страшно широко очи, огледа се наоколо за последен път и стисна клепачи. Челото му се върза на възел.

Вижете сега, не знам как точно да ви обясня какво стана после, защото то на вид не се връзваше с онова, дето ни го беше разказал

Джим Макдоналд. Но си мисля, че ако той бе телепат, то пък някои от нас, дето ходим при Калахан, доста си ни бива по емпатията. Може и сам той да ни е подслушвал, може и да не е. Само със сигурност знам, че изведнъж всички лампи изгаснаха и аз вече не се намирах в бара, а Калахан, Док, Еди Бързака, Томи, Разреденото, Ноа, Ситния, Чък, всичките барабар с мене се бяхме скупчили някак си и се докосвахме, сякаш си отърквахме раменете един в друг както когато тикаме камион да запали. Не си губихме времето да се чудим, ами напъгнахме.

Щурава работа. Камион нямаше, дори и камион халюцинация, но според мен по-добро описание на онова, което направихме, не може да се даде. Ние започнахме да бутаме, а също както при камиона, дойде моментът, когато онова, дето го бутаме, подскочи кански и потегли, и ни остави запъхтени далече зад себе си.

Нещото, което бутаме, беше Джим Макдоналд.

Лампите отново светнаха. Познатите гледки от Кръчмата на Калахан отново се върнаха пред очите ни, а аз отново се намерих сам вътре в кожата си. Огледах Калахан и останалите момчета и с изненада осъзнах, че ни най-малко не ме беше страх. И те се оглеждаха и чак след няколко секунди забелязахме Макдоналд.

Седеше сковано на стола и трепереше като човек, обзет от треска убиец. Док Уебстър се юрна към него като затлъстяло бяло кръвно телце, но се сепна и се огледа безпомощно. Въздухът около главата на Макдоналд сякаш сияеше, също като въздуха над лагерен огън. И тогава чухме как зъбите му скърцат.

После, ама не изведнъж, а постепенно, в началото почти незабележимо, той започна да се отпуска. Мускулите му се разгънаха, ставите му се разхлабиха, лицето му започна да омеква. Той... и това не знам как да ви го кажа. *Лицето му стоеше по-различно* Онзи Макдоналд, в който се отпуска той, бе променен, някак си много по-възрастен.

Беше спечелил.

— Приемете най-дълбоките ни благодарности, господа — каза той с по-кънтящ глас от предишния. — Според мен оттук нататък всичко с нас ще бъде наред.

— Какво ще правите сега? — изстреля Калахан и се зачудих на студената стомана в гласа му.

Макдоналд се замисли.

— Всъщност не сме много сигурни — заяви той най-накрая. — Но с каквото и да се захванем, можем да намерим начин да помагаме на другите хора така, както вие помогнахте на нас. Сигурно има много неща, които можем да вършим. Можем да завършим училище и да станем психиатри, както някога смятах. Представете си само — доктор за луди телепат.

Пръстът на Калахан най-после отпусна спусъка на патлака. Джим-Пол не забеляза това, но аз го забелязах. Доста се зарадвах, като сам разбрах, че намеренията на единствените двама телепати в света бяха благи.

За секунда Калахан изглеждаше озадачен, после устата му се разчекна до уши.

— Пичове, да ви черпя по едно, какво ще кажете, а?

И новият глас на Макдоналд бе идеалното му ехо.

— Нямаме нищо против и ние да те черпим едно — рече той, стана и седна на бара.

Ей — провикна се Еди Бързака, човекът, който вечно си спомня важните подробности, — я чакайте малко. Ченгетата шъ тъ търсят, дето си се вдигнал от онаа катастрофа. К'во шъ им кажете? Пък и като става за въпрос, как шъ си извадите другото тяло от „Кингс Парк“?

— О, знам ли... — заразмищлява Калахан и внимателно постави пред Макдоналд двойно „Чивъс Рийгъл“. — На мене ми се чини, че един телепат може да преметне сума ти ченгета. Или дохтури разни. Вие к'во ще кажете, господа?

— Предполагаме — кимна Макдоналд и отпи.

И си бяха съвсем прави. И тримата.

Оттогава не съм чувал много за братята Макдоналд, но пък то не е и минало чак толкова много време, а съм сигурен, че и двамата имат тепърва много за мислене и за наваксване. Чудя се дали някой от тях има намерение да има деца. Тъй или иначе, очаквам да чувам за тях все хубави работи. Ама наистина хубави, и то всеки момент.

Искам да кажа, две глави са си по-добре от една.

---

[1] Филмор Ийст — прочуто място, където в края на 60-те и началото на 70-те се провеждат големи рок концерти. „Филмор“ на английски може да се раздели на думите „fill“ и „more“, което значи „сипи още!“. — Б.пр. ↑

[2] В оригинала игра на думи с името на известното ирландско уиски „Tullamore Dew“ — букв. „Роса от Туламор“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.